1893 — 1973
80
років
Службі Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXX. Ч. 134. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 19-го ЛИПНЯ 1973 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, JULY 19, 1973 No. 134. VOL. LXXX.

„АКЦІЯ" ЗА ПОСЕРЕДНИЦТВОМ УНС ЗАПОЧАТКОВУЄ ПЕРЕВІРКУ ПОТРЕБ І МОЖЛИВОСТЕЙ ФЕДЕРАЛЬНОЇ ДОПОМОГИ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

Юрій Путикевич (зліва) і Роман Бакалець під час зустрічі в Головній Канцелярії УНСоюзу з головним касиром УНС мґр Уляною Дячук, яка має загальний нагляд над запропонованою „АКЦІЄЮ" програмою перевірки потреб і можливостей допомоги потребуючим українцям в районі Джерзі Сіти, Байону і Нюарку.

Джерзі Сіті. — Як уже свого часу коротко інформовано, Головну Канцелярію УНСоюзу в днях 15-го червня ц. р., коли відбувалися наради Головного Екзекутивного Комітету, відвідали представники відомої федеральної агенції „Акція": директор її П'ятого району та головний радний УНСоюзу проф. Мирон Куропась, директор Другого району Джордж Фокс та Деґні Кресліс, екзекутивна асистентка крайового директора „Акції" Майкела Балсано. Відвідини відбулися з ініціятиви проф. Мирона Куропася і тоді під час розмов представники „Акції" запропонували УНСоюзові започаткувати перевірку потреб і можливостей федеральної допомоги потребуючим українцям в районі Джерзі Сіти, Байону і Ню арку, асигнувати на ту ціль з федеральних фондів 3,381.00 долярів. Згідно з цим дозволенням та користуючись асигнованими фондами, УНСоюз заанґажував двох студентів, Юрія Путикевича і Романа Бакальця, які перейшли короткий вишкіл у Вашингтоні і тепер відвідуватимуть згадані громади, інформуватимуть про потребуючих та відвідувати їх і знайомити з можливостями допомоги, що її вони можуть одержувати в своїх містах, як також розглядатись за іншими добровільцями, які б і могли б включитися в Акцію допомоги для потребуючих. Вони зокрема будуть у зв'язку з місцевими українськими організаціями зокрема молодечими, щоб зацікавити їх потребами своїх громад і громадян та спонукати їх до активної участи в цій благородній програмі, що їх веде АКЦІЯ. Після перевірки, обидва заанґажовані до неї студенти, Юрій Путикевич і Роман Бакалець, перешлють свої звідомлення та рекомендації до головної кватири АКЦІЇ у Вашингтоні. Важаючі можуть порозумітись з ними через Головну Канцелярію УНСоюзу в Джерзі Сіті.

Юрій Путикевич народився в Арґентині, тепер має 23 роки, поселившись з батьками в Пассейку в 1958-му році. Роман Бакалець народився і живе з батьками в Пассейку. Обидва закінчили початкову місцеву українську парафіяльну школу та католицьку дієцезіяльну середню школу, після якої поступили на університетські студії. Юрій Путикевич тепер приготовляється до маґістерського диплому з соціології в коледжі Нова Школа в Ню Йорку, а Роман Бакалець є на другому році студій в Ратґерському університеті в Нюарку, спеціялізуючись в історії. Обидва активні в українських молодечих організаціях.

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН ПРОГОЛОСИВ ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ

Вашингтон. — Минулої п'ятниці, 13-го липня, з Білого Дому передано Проклямацію, якою президент Річард Ніксон проголосив тиждень, який почався 15-го липня, як Тиждень Поневолених Націй, згідно з резолюцією Конгресу ЗСА з 1959-го року. Оригінальний текст Проклямації Президента та її український переклад подані нижче.

THE WHITE HOUSE

CAPTIVE NATIONS WEEK, 1973

BY THE PRESIDENT OF THE UNITED STATES

A PROCLAMATION

As a nation we seek no impositions of our beliefs. But as human beings, we must always keep alive the hope that our great heritage of freedom will one day be enjoyed throughout the world.

As we make progress toward world peace and security, let us continue to show our sympathies for others who aspire to liberty and self-determination. In support of this sentiment, the Eighty-Sixth Congress on July 17, 1959, by a joint resolution, authorized and requested the President to proclaim the third week in July in each year as Captive Nations Week.

NOW, THEREFORE, I, RICHARD NIXON, President of the United States of America, do hereby designate the week beginning July 15, 1973, as Captive Nations Week.

I call upon the people of the United States to observe this week with appropriate ceremonies and activities, and I urge rededication to the high purpose of individual liberty for all men.

IN WITNESS WHEREOF, I have hereunto set my hand this thirteenth day of July, in the year of our Lord nineteen hundred seventy-three, and of the Independence of the United States of America the one hundred ninety-eighth.

RICHARD NIXON

БІЛИЙ ДІМ

ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ, 1973

ПРОКЛЯМАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА З'ЄДНАНИХ СТЕЙТІВ

Як нація, ми не намагаємося накидувати наші вірування. Але як люди-ські істоти, ми повинні завжди вдержувати при житті надію, що нашою великою спадщиною волі одного дня будуть втішатися в цілому світі.

Роблячи поступ в змаганнях до світового миру і безпеки, продовжуймо виявляти симпатії для тих, що змагають до волі і самовизначення. Для підтримки цього сентименту, Вісімдесятшостий Конгрес 17-го липня 1959-го року спільною резолюцією уповноважив і просив Президента проголошувати третій тиждень в липні кожного року, як Тиждень Поневолених Націй.

Отже тому я, Річард Ніксон Президент З'єднаних Стейтів Америки, оцим призначаю тиждень, який починається 15-го липня 1973, як Тиждень Поневолених Націй.

Я закликаю нарід З'єднаних Стейтів відзначити цей Тиждень відповідними церемоніями та активностями і наполягаю на поновній присвяті високим цілям індивідуальної волі для всіх людей.

В доказ того, я поклав нижче свій підпис цього тринадцятого дня липня Року Божого тисяча дев'ятсот сімдесят третього і сто дев'ятдесят восьмого Незалежности З'єднаних Стейтів.

RICHARD NIXON

Адвокат Президента виплачував гроші вломникам до Демократичної кватири

Вашингтон. — У понеділок і вівторок, 16 та 17 липня, колишній особистий адвокат президента Р. Ніксона Герберт В. Калмбах заявив сенатській комісії, яка розглядає Вотерґейтську аферу, що він збирав гроші для арештованих вломників до головної кватири Демократичного Крайового Комітету. Калмбах сказав, що літом і восени 1972 року він зібрав 220.000 долярів для 7-ох арештованих вломників, але був тоді переконаний, що ці гроші підуть на судову оборону арештованих і на допомогу для їх родин. Натомість Джон Дін, колишній правний дорадник Президента, свідчив перед цією комісією, що гроші були передані вломникам в заміну за мовчанку. У вівторок, 17 липня, Калмбах признав, що дивлячися ретроспективно, то Дін мав рацію. Калмбах під час свого свідчення також заявив, що інструкції про збирання цих фондів він діставав від Діна та від Джона Ерліхмана, колишнього президентського дорадника для внутрішніх справ. Перші інструкції щодо збирання цих фондів він дістав від Діна 28 червня 1972 року, тобто 11 днів після арештування вломників. Дін мав йому сказати, що конечно треба задержати ці виплати на судову оборону в секреті. Зібрані гроші Калмбах передавав колишньому поліцаєві з Ню Йорку А. Уласевічеві, який вже розподіляв їх поміж арештованими вломниками. Калмбах заявив, що він дістав 75.000 дол. від Моріса Стенса, колишнього секретаря торгівлі, який в той час контролював фонди на перевибір Президента. Калмбах сказав сенатській комісії, що Стенс не був поінформований на яку ціль мають йти ці гроші, але що вони йдуть „на дуже важливе призначення". Решту грошей Калмбах дістав був від Фредрика ЛаРу, який був дорадником Джона Мічелла в Комітеті для перевибору Президента, та від одного бізнесмена Томаса В. Джовиса. Г. Калмбах також заявив, що в липні 1972-го року він почав сумніватися чи його ділянність є легальною та чи Дін мас повноваження наказувати йому збирати ці гроші. Він пішов зі своїми сумнівами до Джона Ерліхмана, який мав його запевнити, що Дін має таке повноваження і та що Калмбах повинен продовжувати свою роботу. Від кого таке повноваження йшло, то Ерліхман не сказав. Кілька місяців після цього Калмбах почав знову сумніватися щодо леґальности потаємного збирання та виплачування цих грошей. У вересні 1972 року він мав сказати Дінові, що більше не буде цього робити. 19-го січня ц. р., сказав Калмбах, Дін, ЛаРу та Мічелл знову хотіли намовити його продовжувати цю діяльність, але він відмовся. Твердження Калмбаха про збирання та виплачування грошей для арештованих вломників не заперечували деякі попередні свідків. Вони навіть не різнилися дуже від тверджень Діна, хіба тільки щодо малих і незважливих деталів. Під час другого дня свідчення перед сенатською комісією Калмбах також заявив, що дивлячися з ретроспективи, то його діяльність, тобто потаємне збирання та виплачування грошей для арештованих вломників, була нелеґальна. Він також признався, що в 1970-му році він передав незнаним йому особам 400.000 дол. які правдоподібно були вжиті на кампанію проти Джорджа Воллеса, який тоді кандидатував на губернатора Алабами. Але Калмбах заперечив твердження деяких великих корпорацій, наприклад повітряної лінії „Америкен Ейрлайнс", що він звертався до них про пожертви на перевиборчу кампанію президента Ніксона.

ІСПОВІДНИКА ВІРИ — ВЛАДИКУ ВАСИЛЯ ВЕЛИЧКОВСЬКОГО ПОХОРОНЕНО У ВІННІПЕҐУ ПРИ МАСОВІЙ УЧАСТІ ДУХОВЕНСТВА Й ВІРНИХ

Сл. п. Владика - Мученик Василь Величковський

Вінніпеґ, Манітоба — Згідно із надрукованим в тижневику „Поступ" обширним звідомленням о. С. І., у Вінніпеґу відбувся 3-5 липня ц. р. похорон спочилого в Бозі дня 30-го червня ц. р. Ісповідника Віри Преосвященого Єпископа кир Василя Величковського із Чину Редемптористів. У вівторок 3-го липня в церкві оо Редемптористів св. Посафа та у Вінніпеґу був відправлений Парастас, після якого виголосив проповідь протоігумен ЧНІ Канади і ЗСА о. д-р Михайло Гринчишин підкреслюючи факт, що Чину Найсвятішого Ізбавителя вийшло двох Владик Ісповідників Віри — св. п. єпископ Чарнецький та єпископ Василь Величковський. В середу 4 липня увечері була відправлена панахида за спочилого в Бозі Владику Василя у сповненому вщерть священством і вірними катедральному храмі св. Володимира і Ольги. Панахиду служили: Митрополит українських католиків Канади кир Максим Германюк, Єпископи: кир Ніль Саварин з Едмонтону, Ізидор Борецький з Торонта, Андрей Роборецький з Саскатуну, Ярослав Габро з Чікаґо та Іван Прашко з Австралії. Співав хор церкви св. Покрови. Участь із прапорами брали ветерани, пластуни і сумівці. Проповідь виголосив кир Ніль Саварин, насвітлюючи тернистий шлях Владики Василя Величковського.

Центральним днем похоронних Богослужень і похорону був четвер 5-го липня цього року. Не зважаючи на те, що це був робітничий день, катедра св. Володимира й Ольги була переповнена. В перших рядах сиділа родина Покійного Владики: о. Павло і Віра Теодоровичі з Трой, ЗСА, д-р Зенон і Марія Матковські із синами з Вінніпеґу та д-р Нестор Ольга Давидовичі з Міннеаполісу в ЗСА. О год. 10-ій ранку почалась Архиєрейська Служба Божа, що її соборно відслужили крім Митрополита Максима і вже згаданих Єпископів ще Єпископи Посиф Шмондюк із Стемфорду та Василь Лостен із Філядельфії. Були присутні під час св. Літургії римокатолицький Архиєпископ Маврикій Боду із Ст. Боніфас, Єпископ Української Греко - Православної Церкви в Канаді для Саскатуну і Вінніпеґу Борис Якимович та монсиньйор Менегер в імені кардинала Б. Флека. Із священиків співслужили: о. д-р М. Гринчишин, протоігумен ЧНІ, о. Віталій Підскальський, протоігумен ЧСВВ, о. митр. Ва-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Посадник Ню Йорку Ліндзі підписав Проклямацію Тижня Поневолених Націй

Ню Йорк.—Посадник Нюйоркської Метрополії Джон В. Ліндзі підписав у вівторок 17 липня ц. р. Проклямацію цьогорічного Тижня Поневолених Націй. Відбулося підписання у Блакитній залі Міського Управління о год. 2-ій по полудні. Під час урочистости було присутніх сто осіб — представників поневолених народів у їхніх народних одягах і з їхніми національними прапорами. Між ними була українська делеґація в складі 18 осіб під проводом голови Об'єднаного Комітету Українсько - Американських Організацій міста Ню Йорку — Відділ УККА д-ра Романа Гуглевича. В склад делеґації входили також екзекутивний директор УККА Іван Базарко та редактор „Українського Квартальника" д-р Володимир Душник. Після підписання прокламації суддя Меттю Трой, президент Нюйоркського комітету Тижня Поневолених Націй подякував посадникові Ліндзі в імені зібраних і ствердив, що „обов'язком зібраних громадян є інформувати пресу, політиків і вільний світ про долю поневолених націй". Дякував посадникові також Вацлавс Сідзікавкас від Асамблеї Центральних і Східно-Европейських Націй та д-р Іван Дочефф від Американських Приятелів АБН.

В неділю 15 липня з приводу Тижня Поневолених Націй було відправлене Богослуження в катедрі св. Патрика в Ню Йорку. Відправляли св. Літургію о. Младен Цувало з хорватської католицької церкви св. Кирила й Методія й о. ігумен Патрик Пащак з української католицької церкви св. Хреста. Під час маніфестаційного зібрання в Сентрал Парк Молл того ж дня по полудні промовляли Меттю Трой та Ілмар Плеер, голова Естонського Національного Комітету. Опісля відбувся концерт етнічних груп.

ЗСА не виведуть військ з Азії без порозуміння з Японією

Токіо. — 17 липня тут закінчилася економічна конференція між представниками урядів ЗСА та Японії. Обидві сторони ствердили конечність співпраці обох держав, враховуючи той факт, що ЗСА і Японія разом дають 40 процентів світової продукції, а це має засадничу вагу для світової економіки. Обидві держави погодилися, що у майбутньому вони будуть систематично обмінюватися думками про ситуацію, а в першій мірі щодо постачання і забезпечення пальним. Японська делеґація поклала наголос на необхідності збільшити економічну допомогу для країн Азії, пропонуючи, щоб таку допомогу збільшили також ЗСА, запевняючи, що Японія зі свого боку цьому питанню присвятить особливу увагу та збільшить допомогу економічно недорозвиненим країнам. На закінчення конференції державний секретар В. Роджерс поінформував японський уряд, що ЗСА не мають в пляні обмежувати своєї „присутности" в Азії і на просторі Тихого океану. Заки переводити будь-які зміни щодо числа американських збройних сил на Тайвані і в Кореї, американський уряд переведе консультації з урядом Японії.

КОРОТКІ ВІСТКИ

ОБНИЖЕННЯ ВАРТОСТИ ДОЛЯРА має позитивний вплив на американський експорт. Це виявилося останньо в тому, що бельгійська повітряна лінія Сабена закупила в ЗСА десять літаків, резиґнуючи з купівлі таких літаків у Франції. В цей спосіб бельгійці заощадили не менше як 30 відс. в коштах.

ГРЕЦЬКИЙ УРЯД РОЗПОЧАВ БОРОТЬБУ з усіми тими громадянами, які, боячися інфляції, почали масово скуповувати різні товари та їх маґазинувати. Таке нагромаджування запасів продуктів має неґативний вплив на ринок, бо спричиняє брак окремих продуктів і дальший приспішений ріст цін. Уряд значно збільшив імпорт ряду харчових продуктів, щоб в той спосіб зупинити їх надмірне маґазинування населенням.

У ДИСКУСІЮ НАД ДОГМОЮ ПРО НЕПОМИЛЬНІСТЬ ПАПИ РИМСЬКОГО, коли він займає становище в справах віри і моралі, включилися протестанти, вказуючи на це, що такого роду догма не сприяє засаді екуменізму. Пастор Волтер Деніс з Єпископальної Церкви заявив, що догма не є ніяким критерієм правди, а настоювання на догмі про непомильність Папи є „смертельним ударом" для діялогу між Англіканською та Католицькою Церквами. Як відомо, з доручення Папи Павла VI почалося слідство проти католицького вченого о. д-ра Ганса Кінґа з університету в Тюбінґен, який оспорив цю догму у своїй найновішій книзі „Непомильний?"

У ЗВ'ЯЗКУ З ВІДВІДИНАМИ португальського прем'єра Марцелльо Кетано у Великій Британії, що почалися 17 липня, поліція посилила охоронні заходи на випадок запобіжених масових протипортуґальських демонстрацій в Лондоні. Ці демонстрації зумовлені політикою Портуґалії в її африканській колонії Мозамбік, де мала місце великих розмірів масакра місцевого населення, невідповідного з португальською залежности.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР ОН КУРТ ВАЛЬДГАЙМ НЛИНУЄ відвідати в найближчих тижнях Єгипет, Йордан та Ізраїль, щоб на місці зорієнтуватися у можливостях перемир'я на Близькому Сході. Як відомо, в найближчих днях Рада Безпеки ОН має відновити переґляну в першій дебаті на тему ситуації на Близькому Сході.

Київського письменника Віктора Некрасова позбавили членства в КПСС

Москва. — Згідно з одержаними тут з Києва повідомленнями, Печерський партійний районовий комітет вирішив 28 лютого ц. р. позбавити членства в КПСС відомого російськомовного письменника Віктора Некрасова. В мотивах цього виключення стверджується, що Некрасов підписував разом із 136 іншими діячами літератури, мистецтва й науки листа проти започаткованих в Українській ССР в 1965-1966 роках репресій — арештів і засудів українських письменників, мистців і робітників та що він втримував тісні зв'язки із „антикомуністами" за кордоном, до яких зараховано французького комуніста Люї Араґона, німецького письменника і лавреата Нобеля Гайнріха Белля, американського письменника Стейнбека та інших. В обвинуваченні поставлено Некрасову в вину також зв'язки із „сіоністами", тобто з жидами, які добиваються дозволу на виїзд з СССР. Водночас із виключенням з членства в компартії в його помешканні переведено ревізію. Шукали за публікаціями самвидаву. В. Некрасов плянує виступити з окремою заявою в справі усіх цих обвинувачень.

Віктор Некрасов, народжений в Києві в родині лікаря, архітект за освітою, був учасником Другої світової війни, знаходився у рядах оборонців Сталінграду і був двічі поранений. Перший його літературний твір „В окопах Сталінграду" (1946) був нагороджений Сталінською премією. Широку популярність здобув своїми оповіданнями „Вася Конаков" та повістю „Кіра Георгієвна". В 1961 році перебував, як турист, у ЗСА і свої враження із цієї подорожі описав у виданій 1962 р. книжці „Обабіч океану", за яку попав під гострий обстріл режимної критики і навіть самого Хрущова. Під час репресій в 1965-1966 рр. виступив на оборону репресованих українських діячів культури. В другій половині 1968 р. підписав разом з І. Дзюбою, С. Сверстюком, Михайлиною Коцюбинською і Ліною Костенко відкритого листа до редакції „Літературної України" з протестом проти наклепницької у відношенні до ув'язнених В. Чорновола і С. Караванського статті О. Полторацького. В січні 1972 року, в час, як відбувалися масові арешти в Україні, у Некрасова, як у багатьох інших, був проведений обшук. Живе В. Некрасов постійно і Києві і пише виключно російською мовою. Є членом, як й інші російськомовні письменники в УССР, Спілки Письменників України.

Андрея Амальріка засудили вдруге

Москва. — Згідно з одержаними тут інформаціями від дисидентських кіл, совєтський суд засудив відомого совєтського дисидента, історика й автора трактату „Чи Совєтський Союз перетриває до 1984 року" Андрея Амальріка на дальших три роки. Засуджений за назвами трактат і за есей „Недобровільна подорож в Сибір" на три роки ув'язнення в 1970 році, А. Амальрік закінчив свій трирічний речинець в травні цього року, але ж, замість звільнити, його поставлено вдруге під суд, тим разом за розповсюднювання „фальшивих і наклепницьких у відношенні до совєтського режиму" інформацій, тобто, за те ж саме, що й за перший раз. Судили Амальріка в Талая, місцевості, неподалік концентраційного табору в Маґадані (700 миль на схід від Москви), де Амальрік закінчив відбування свого першого вироку. Була присутньою під час судового процесу тільки дружина Амальріка.

Водночас із цим повідомлено про дальші арешти серед дисидентів. З початком цього липня був арештований у Москві Ґарік Суперфін, архівар і дослідник російської літератури. Його обвинувачують в тому, що він збирав матеріяли й інформації для „Хроніки поточних подій" і допомагав цим у її виданні. В мешканні матері Суперфіна агенти КГБ провели обшук і забрали його літературні праці й матеріяли. Останніми місяцями Суперфіна викликали часто до центральної в'язниці КГБ в Лефортово для переслухань і для конфронтації з Віктором Красіном, економістом і колишнім дисидентом, який своїми зізнаннями обтяжив багатьох своїх однодумців.

В Афганістані стався державний переворот

Ню Делі, Індія. — Тут одержано докладніші інформації про доверщений в Афганістані 17 липня державний переворот, усунення короля Мохаммеда Заїра Шаха та проголошення республіки. Нічого ближче невідомо про причини перевороту, але того роду палатні революції у відсталій азійській країні, якою під сучасну пору є Афганістан, не є особливою новістю. Переворот очолив ген. Мохаммед Давд Хан, двоюрідний брат короля і однаково його шурин.

В Миколаєві відкрили череп носорога

Львів. — За інформаціями природознавчого музею Академії наук УССР, у Миколаєві Львівської области на цементно - гірничому заводі при розкопках відкрито добре збережений череп великого носорога. Довжина черепа — 82, а ширина 37 сантиметрів. Стверджено, що походить тут про породу носорогів, які жили майже до X ст. на Підкарпатті, у Львівській та Івано-Франківській областях. В музеї находяться кості яких 150 скелетів носорогів, при чому найцінним зразком є майже повністю збережені решти носорога, які цілі століття перебували „законсервовані" у нафті недалеко села Старуня Івано-Франківської області.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1103 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нікчемність

Атаку „Літературної України" на заслуженого і видатного українського письменника Бориса Антоненка-Давидовича, довголітнього в'язня сталінських концтаборів і незламного оборонця людських прав, можна визначити одним коротким словом — нікчемність.

Борис Антоненко - Давидович майже одинокий із тих десятків і соток українських письменників, науковців і мистців, які вижили страхітливу безоглядність і жорстокі знущання сталінського терору. Перебувши понад двадцять років по тюрмах і концтаборах Сибіру, він повернувся, фізично знищений, але ж духово — як і Шевченко після 10 років заслання — незламний і молодий і зразу ж включився в літературну працю, даючи такі твори, як „За ширмою" чи спогади про своє лихоліття у збірці „На довгій ниві". „Повіривши у волю", тобто у режимну регабілітацію, він сміливо почав змагання за чистоту української мови, виступаючи водночас на боротьбу проти таких чи інших проявів беззаконности. Користаючи із своїх громадянських прав, Б. Антоненко - Давидович відмовився свідчити на беззаконно закритому суді проти історика Валентина Мороза і так же безстрашно виступив на оборону громлених режимними холуями і доносиками, типу О. Полторацького, політичних в'язнів С. Караванського і В. Чорновола. Ще треба пригадати, що Антоненко-Давидович єдиний мав відвагу виступити на оборону забороненої в Українській ССР літери „ґ".

Усім цим, усіма цими „злочинами" Борис Антоненко-Давидович стягнув на себе гнів тоталітарного кагебівського режиму і нечувану за засягом і за глибиною своєї нікчемности атаку „Літературної України" — офіційного органу Спілки Письменників України, членом якої поновлено його після 1956 року. В цьому погромницькому нападі, що своїм стилем і методами нагадує такі ж „операції" сталінського періоду, у висліді яких мусів цілих 20 років каратися Б. Антоненко - Давидович, йому поставлено сьогодні в обвинувачення такі „злочини", як одержування пакунків з-за кордону від людини близької йому мовними зацікавленнями, професора Університету у Франкфурті над Майном Олекси Горбача, слухання закордонних авдицій і дораджування В. Морозові „при складанню деяких опусів націоналістичного змісту". Щобільше, щоб згнобити Б. Антоненка - Давидовича, як батька, витягнено ближче не сконкретизовану справу участи його сина Євгена у крадіжках ... з дому й у якомусь „груповому згвалтуванні". Для доповнення характеристики цієї нікчемности треба ствердити, що з такою атакою і з таким доносом виступив не хто інший, а таки ж 50-літній „колеґа" Б. Антоненка - Давидовича із СПУ — „радянський" поет і журналіст Микола Подолян, випускник Вищої партійної школи при ЦК КПСС і теперішній головний редактор ілюстрованого київського журналу „Україна", записуючи цим ще одну ганебну сторінку малоросійського холуйства.

У зв'язку з тим, що притокою й підставою для цієї нікчемної атаки на Б. Антоновича - Давиденка стали „бланки закордонних фірм, які за оплаченими дорученнями своїх клієнтів висилають поштою пакунки" до СССР, треба звернути на цьому місці ще раз увагу на небезпеку висилання пакунків із країн поза Совєтським Союзом таким чи іншим діячам культури в СССР. Такими посилками й дарунками, висиланими від активних в українському еміграційному громадському чи й культурному житті діячів, можна накликати не тільки цькування й напади, але й конкретні репресії на адресатів в СССР. Совєтський кагебівський режим не бере до уваги ніяких гуманітарних чи філянтропійних мативів й використовує такі посилки й дарунки для переслідування невигідних йому громадян, пов'язуючи їх без будь-яких підстав з „буржуазними націоналістами", усякими „закордонними центрами" тощо.

„Перетоплювальний казан" і „зближення націй"

Минулого місяця, Ладонна Гарріс, американська індіянка та жінка колишнього сенатора з Оклагоми, під час ґрадуаційних церемоній в одному нюйоркському коледжі сказала, що ЗСА повинні відкинути перестарілу концепцію „перетоплювального казана" і погодитися з існуванням багатьох культур у цій країні. Вона говорила, що колись Америка хотіла, щоб все населення злилося в один народ, з єдиною мовою та єдиною культурою. Але тепер, сказала вона, ця концепція повинна піти в забуття. „Ми тепер кажемо, що не хочемо зливатися. Ми хочемо залишитися відмінними, але в той самий час бути також частиною Америки". В такий спосіб висловила свої національні почуття індіянка з племені Команче, чоловік якої є білий та поділяє її погляди.

Вислови Ладонни Гарріс є відгомоном поширеного руху теперішніх часів. Такі почуття культурної окремішности та пошуки за своїм національним „я" тепер є загальносвітовим явищем. Світова преса часто-густо сповіщає про басків, французьких канадців, флямандців, бретонців та про інші національності, які щораз енергійніше виступають в обороні своїх національно - культурних прав.

В той самий час, газети Совєтського Союзу переповнені зовсім протилежними висловами комуністичного верховоди Леоніда Брежнєва, як, наприклад: „Партія вважає недопустимими будь-які спроби стримувати процес зближення націй, під тим чи іншим приводом чинити йому перешкоди, штучно закріплювати національну відособленість, бо це суперечило б генеральному напрямкові розвитку нашого суспільства ..." і т. п. Всім ясно, що „генеральний напрямок розвитку", про який говорить Брежнєв, це спроби поголовної русифікації всіх народів, які знаходяться під владою Москви. Всім також ясно, що „злиття народів", про яке також часто говорять комуністичні верховоди, мало б відбуватися на підставі російського народу і російської мови та культури. „Нова історична спільнота людей — радянський народ" — це ніщо інше, як дальші пляни перетворення українців, литовців, лотишів, білорусів, грузинів і інших в одномовних і однокультурних росіян.

Майбутність покаже, що переможною вийде концепція, яку висловила американська індіянка Ладонна Гарріс — „Ми не хочемо зливатися!"

ДЕМОНСТРАТИВНІ НАРАДИ

Совєтська преса багато місця відвела восьмиденним відвідинам в СССР північнов'єтнамської делеґації. Не менше вимовною була форма самого привітання на аеродромі 9 липня, а також і переговорів, в яких брали участь найвище поставлені совєтські достойники на чолі з Брежнєвим. Крім нарад, у Москві відбулися ще інші імпрези в честь північнов'єтнамської делеґації. Особливо імпозантним був мітинґ на автомобільному заводі ім. І. Ліхачева, також з участю членів Політбюра ЦК КПСС, на якому з промовами виступили перший секретар московського міського комітету КПСС В. Грішін, який промовляв від імени „трудящих столиці совєтської батьківщини" та член Політбюро компартії Північного В'єтнаму і голова північнов'єтнамської делеґації Ле Зуан. Обидві промови кидають чимало світла на куліси совєтсько-в'єтнамських взаємин і на намагання СССР зберегти за собою впливи у Північному В'єтнамі. З другого боку, має свою вимову і той факт, що Ле Зуан у своїй промові не призабув підкреслити допомоги, яку Північний В'єтнам одержував і одержує від комуністичного Китаю, що, очевидно, не могло надто приємно звучати в ухах совєтських можновладців, які цю китайську допомогу окреслюють як намагання встановити китайську геґемонію в Азії.

Не без інтересу є оцінка ситуації у В'єтнамі, яку дав у своїй промові Ле Зуан. В першій мірі, північнов'єтнамські володарі вважають підписання перемир'я із ЗСА як власну „велику перемогу у важкій, довгій боротьбі за свободу і незалежність нашої батьківщини". У цій боротьбі „Совєтський Союз завжди був джерелом віри в перемогу, джерелом великого натхнення, прекрасним прикладом завтрішнього дня В'єтнаму... На протязі всіх років боротьби проти американських агресорів, за спасення батьківщини, совєтські люди стояли плече - об - плече з народом В'єтнаму... От, вже понад 10 років, як совєтські спеціялісти, перемагаючи всі труднощі і недоліки, працюють у всіх куточках Північного В'єтнаму, з усієї душі допомагаючи в'єтнамському народові у побудові нового життя".

Коли ж йдеться про перемир'я, у висліді якого „остання група експедиційного американського корпусу була примушена покинути Південний В'єтнам", то уряд Північного В'єтнаму і тимчасовий південнов'єтнамський революційний уряд „з самого початку строго поважають і непохитно виконують паризькі домовлення". Якщо існують будь - які порушення цих домовлень, то, — згідно з заявою Ле Зуена, — вина по боці ЗСА та „сайґонської адміністрації", які, мовляв, „вступили на шлях серйозних, систематичних нарушувань важливіших точок цього домовлення".

Як виходить із заяви Ле Зуена, совєтський уряд вирішив всю допомогу для Північного В'єтнаму розглядати, як „беззворотну", що, очевидно, було подиктоване намаганням протидіяти впливам комуністичного Китаю. Це, однак, не вплинуло на бажання північнов'єтнамських комуністичних лідерів зберігати добрі взаємини і з СССР і з Китаєм. Підкресливши „заслуги" СССР для „соціялістичної світової системи", Ле Зуен одночасно заявив, що в'єтнамці хочуть виправдати довір'я і виявитися „достойними цієї допомоги, яку дають нам народи Совєтського Союзу, Китаю й інших братніх соціялістичних країн, допомоги зі сторони міжнародного комунізму і робітничого руху, збоку всього прогресивного людства". Знаючи, яку вагу комуністичні лідери кладуть до окремих слів, фраз і стилізації, з'ясування „вдячности" у такій послідовності має свою далекойдучу вимову. Коли брати загальний контекст московської наради, то цю заяву треба вважати за серйозну невдачу совєтського керівництва, а одночасно за наявний вияв не меншого впливу Китаю на терені Північного В'єтнаму. Треба припускати, що публічне признання заслуг комуністичного Китаю в допомозі для Північного В'єтнаму було зумовлене, як виходить з кінцевого комунікату, твердою совєтською вимогою до Північного В'єтнаму додержуватися постанов Паризького договору, одним з гарантів якого є СССР. Це зокрема підкреслював у своєму виступі в часі зустрічі з північнов'єтнамською делеґацією Брежнєв, наголошуючи необхідність політики мирного співіснування різних політичних систем. Брежнєв навіть вважав навіть за потрібне повчати північних в'єтнамців, що „революція не є на експорт" і що „накидати іншим свою владу є чужим для соціялістичної країни", бо, мовляв, кожний народ має „непорушне право вибирати для себе власну соціяльну систему і вирішувати свою власну долю". Якщо приймати ці слова за „добру монету" і якщо справді на сучасному етапі для СССР того роду політика є дуже догідною, то немає сумніву, що Ле Зуен прекрасно зрозумів, про що йде мова: в актуальній міжнародній ситуації, якщо Північний В'єтнам хоче мати допомогу від СССР, він мусить залишити у спокої Південний В'єтнам і погодитися з фактом поділу В'єтнаму на дві окремі держави. Відкликаючися до китайської допомоги, Ле Зуен оставив відкритими двері, не бажаючи в'язати рук на майбутнє для північнов'єтнамського уряду у його відношенні до Південного В'єтнаму.

Восьмиденні совєтсько-в'єтнамські наради в Москві та їх вислід є дуже цікавим показчиком зміненої атмосфери на міжнародній арені під сучасну пору.

м. с-ий

П. Феденко

„ДЕЩО ПРО „УКРАЇНСЬКУ МАРНУ"

Мюнхен. — Признаюсь щиро: не люблю читати статтей і книг, від яких „відгонить" пропаґандою. Почуваю себе ображеним, бо, думаю собі, автор трактує читачів (і мене в тім числі) за недорозвинених осіб, котрим можна набивати голови різними н е п е ревіреними твердженнями, як мішки вівсяною половою. Думаю, не тільки я, але є немало й інших українців на чужині, котрі, після читання статтей в деяких українських часописах „відпочивають душею", взявши в руки відомі своєю об'єктивністю і широким інформаційним матеріялом органи преси англійської або американської: бо там уважають читачів за людей культурно дозрілих і подають їм факти. Редактори цих часописів дають свої пояснення - коментарі для різних явищ суспільного життя, але там дається теж слово для вільного обміну думок, хоч би ті погляди й суперечили переконанням редактора. Таким чином твориться громадська думка і громадяни почувають себе вільними людьми, незалежними від „догматів", накинутих згори.

Після цього — до суті справи. Не можна сказати, щоб автор статті в „Свободі" про „Українську Марну" „грішив" знанням фактів. Зате він надолужує „сильними" словами і фразами, згадує різні імена і не раз приписує деяким авторам такі ідеї, яких вони не мали. Автор „Української Марни" дуже вільно поводиться і з історичними фактами.

Беру речення в розділі 6 цього „есею":

„Російський народ, російська культура, російська література є чужі для українців такою самою мірою, як чужими для них є польська, чеська, німецька чи англійська культура". Не маю ніяких симпатій до політичного устрою Росії, що була і є „тюрмою народів", особливо для нас, українців. Але ніхто не може заперечити того, що від охрищення нашої Руси за святого Володимира, в кінці 10 віку, слов'янські племена Сходу Европи розвивалися в одній культурній сфері, разом з болгарами, від яких до нас прийшла літературна церковна мова. Наші просвітителі принесли ту літературну мову й християнську культуру далеко на північ: у Великий Новгород і між фінські племена над ріками Окою і Волгою, що прийняли слов'янський діялект і стали предками пізнішого російського народу.

Ще й досі та церковна мова є в ужитку в храмах Російської Православної Церкви в СССР і на чужині та в домах молитви Української Католицької Церкви. Київські та львівські учені богослови приносили культуру й освіту на територію Московщини (читайте київський „Патерик" — Життя Святих) і особливо після Ради в Переяславі 1654 року. Тисячі учених монахів з України стали учителями і організаторами освіти на Московщині. Про це писав член Української Академії Наук у Києві професор Кость Харлампович у книзі: „Малороссийское вліяніе на великорусскую церковную жизнь" (Казань, 1914 р.). Та що й казать? Митрополит Великого Новгороду (бувший „префект Київської Академії) написав конституцію для самодержавного царя Петра І („Правда волі монаршої"), а львовянин митрополит Стефан Яворський був у Москві намісником патріярха („містоблюститель п а т ріяршого престолу") з волі царя Петра. Тисячі українських вчених, духовних і світських — творили російську культуру в 17 і 18 віках і брали участь навіть у політичних рішеннях, хоч і не в інтересі свого народу. За цариці Єлисавети (1740-1763) в Святійшому Синоді (міністерстві для церковних справ) більшість мали єпископи українського роду, а син полковника козацького Андрія Безбородька — Олександер — керував закордонною політикою Російської імперії цілих 20 років, за влади цариці Катерини II. Поволі освічені українці, не створивши своєї літературної мови на народній основі, почали писати російською мовою, тим більше, що київський митрополит Самуїл Миславський (товариш Сковороди по Академії) звелів завести нову російську мову і вимову в цій знаменитій школі. Тимто перший український письменник - прозаїк Квітка-Основ'яненко писав і російською мовою і називав її „общою".

При цій нагоді згадаю москвофільство в Галичині, на Буковині та на Закарпатті: залишки цього „історичного непорозуміння" доживають віку в Америці. Ще перед Другою світовою війною я зустрічав на Закарпатській Україні освічених „руснаків", що говорили й писали „мовою Пушкіна"... Ця плутанина настала через те, що люди на Московщині перейняли собі назву „Русь" і митрополити московські почали титулувати себе „м и т р ополитами всея Руси", бо цей титул принесли на північ київські митрополити, тікаючи від татарських небезпек. І князі (пізніше царі) Москви від того почали називати себе „всея Русі". До національної й політичної свідомости прокинулась наша інтеліґенція напереломі 18-19 віків і особливо в зв'язку з „Весною народів" в Австрії 1848 року. Але й після того жило москвофільство між українцями в Австрії і дехто писав, як протягом одної години м а л оросинові навчитися по - великоруськи". Подібне бувало і в інших народів: наприклад, словацькі „будителі" 19 віку Коллар і Шафарик писали мовою чеською, бо вважали, що то мова спільна для чехів і словаків.

Не хочу томити читачів дальшими прикладами. Не маю „чуття національної меншовартости", і певен, що українська культура не вмре, не загине, всупереч озвірілому наступові великодержавного м о с ковського шовінізму. Але не можу миритися з анти - історичними твердженнями автора „Української Марни".

Цей автор змішує погляди Маркса - Енгельса, непримиренних противників російського імперіялізму, з теоріями Леніна - Сталіна, що дали напрям політиці „злиття мов і націй". Чи читав автор писання Маркса-Енгельса? Якщо хоче, то нехай прочитає збірку статтей Маркса проти російського імперіялізму — „Marx et la Russie" (Париж, 1954 р.) та розвідку Карла Каутського „Aus der Fruehzeit des Marxismus" (з раннього марксизму), Прага, 1935 р. В цих книгах документально показано погляди Маркса і Енґельса на національне питання. Сумніваюсь, чи автор „Марни" читав праці „австро - марксистів" — Карла Реннера та Отта Бауера про національне питання, або Карла Каутського — „Die Befreiung der Nationen" (В и з в о л е н н я націй, Штуттґарт, 1917 року). Ці нелюбі авторові „Марни" автори, „ліві" науково досліджували східню теорію і практику національного питання, зовсім не в дусі російського імперіяліста — Леніна: цих авторів називав Ленін „Дрібно - буржуазними націоналістами"...

(Закінчення на стор. 3-ій)

О. З.

„Вимога часу" для українських підсовєтських композиторів

Видавництво „М у зична Україна" в Києві розпочало видавати серію книжечок п. з. „Творчі портрети українських композиторів". В цій серії появилася в минулому році праця Ірини Морозової про Климентія Домінчена, сучасного композитора, народженого в 1907 році на Вінниччині. Домінчен, композитор плідний в різних формах музичної творчости, написав дві симфонії, симфонічні картини, сюїти, увертюри, вокально-симфонічні кантати, хорові та сольові пісні, в яких, як пише І. Морозова, „виявляється мистець, який чуйно прислуховується до вимог часу і прагне якнайповніше відповісти на них своєю творчістю". Ось декілька заголовків творів Домінчена як приклад „вимог часу": „Доба комунізму живе", „Слава Союзу Радянському", „Розмова Дніпра з Волгою", „Партії слава лунай!", „Жовтень іде по світах", „З рідною Москвою", „За високий урожай", „Партія їх зростила", „Ленін правду сказав", „Ленін з нами живе", „Дума про Леніна", „Ода партії", „Курінь Ілліча", і подібні „твори", що передають „подих сучасності могутнього ходу радянського народу до комунізму". Важко зрозуміти, що настроює композитора і дає йому спонуку для творчої фантазії, бо „Ленін правду сказав" або „Жовтень по світах іде" хіба ж це теми, що їх можна передати і опрацювати мовою тонів?

Треба признати, що в цьому напрямі совєтські композитори дійсно перегнали не лише Америку, але ввесь світ, бо в жадній музичній літературі не зустрічається поважних музичних творів, щоб „оспівували" високий урожай (а що він був високий, це знаємо, бо примусив купувати збіжжя в капіталістичних країнах), або що „Доба комунізму живе". Навіть в добі „ґеніяльного фюрера" німецькі композитори не користувалися подібними темами. Вправді, бували в світі події, що настроювали композиторів до відзначування їх у музичних творах, як перемоги Наполеона, що їх увіковічнив Л. Бетговен у третій симфонії, або польське повстання, що відбилося в увертюрі Р. Ваґнера „Польонія", але це були події, що сколихнули світом і їх не порівнювати до теми, кантати Домінчена „Труд і мир", в якій, як пише І. Морозова, „автор малює картину щасливого мирного життя радянських людей".

Що ж спонукує не лише Домінчена, але й інших підсовєтських авторів до творення таких мистецьких „шедеврів"? Хіба - вимога партії, щоб змальовувати „щасливе життя", або життьова конечність, яка покривається з приповідкою: скачи враже, як пан каже" — тоді твої твори будуть виконувані, дістанеш за них добрий гонорар, орден і почесне звання заслуженого діяча мистецтв СССР. Не підеш по лінії партії, тоді твої твори не будуть виконувані, не будуть друковані, бо в них добачать „шкідництво", а в нагороду дістанеш „путьовку" та не над Чорне, а над Біле море, щоб там навчитися як величати совєтську владу і прислуховуватися до „вимог часу".

Життя в таких умовах „найпередовішої країни світу" не сприяє розвиткові мистецтва, а навпаки, спиняє розвиток творчої думки і примушує авторів, у яких немає сильного хребта, до ремісничої праці, до творчости „на замовлення". Це й є причиною, що багато авторів не можуть виявити своєї справжньої думки і творити так, щоб їхні твори були дійсно мистецькими творами і поповнювали нашу культурну скарбницю.

Іван Поритко

РАДА СУСПІЛЬНОЇ СЛУЖБИ СВІТОВОГО КОНҐРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

(6)

Українська громада в Канаді нараховує приблизно 550-650 тисяч осіб, матеріяльно незалежна, може допомагати іншим країнам нашого поселення, бо для того має традиції і значні заслуги. Комітет Українців Канади (КУК) в 1940 р. був наочним виявом зорганізованої сили, а заснований у 1945 р. Фонд Допомоги Українців Канади (ФДУК) був таким виявом жертвенности канадських українців.

Продовжує добродійну діяльність у Канаді Централя Суспільної Служби Українців Канади (ЦССУК). Праця ЦССУК добре розвивається. Організаційна структура Суспільної Служби Українців Канади Така: Централя і Відділи у Вінніпеґу, Торонто, Порт Артурі і Ст. Кетеренсі. Централя щодва роки ротаційним порядком змінює осідок поміж найбільше діяльними Відділами у Вінніпеґу і Торонті, що, очевидно, некорисно відбивається на праці, а зокрема на звітуваннях. Працю по Відділах найуспішніше ведуть бюра порад, які дають і грошову допомогу, світлиці для старших віком. Організовано висилають пакунки в Україну, грошову допомогу залишенцям в Европі та потребуючим у Південній Америці. Всі Відділи щорічно переводять збірки в т. зв. „Тег Дей", що приносять основні фонди на їх працю. Минулого року в Торонті зібрано майже 9.000 дол. На жаль, Суспільна Служба Канади досі ще не наладнала звітування.

В Англії живе 40-45 тисяч українців. Громада добре зорганізована, веде зосереджено працю Суспільної Служби. Від початку діяння Суспільної Опіки Союз Українців Британії (СУБ) в ділянці допомоги не тільки самовистачальний, але може помагати і в інших країнах. Досі зареєстро в а н о хворих 1 928, яким треба допомагати, в тому числі умовохворих, які лікуються в шпиталях, а частинно вдома чи на оселях. Щорічно СУБ переводить збірки „Коляди" і „Писанки", що за два роки (1971-72) дало в долярах 13.187.90, з яких уділено індивідуальних допомог на суми 727.90, а поза Англією — 424.20. Допомога грішми була скромна, зате була більше моральна, перепроваджувана через велику сітку зорганізованих клітин, як відвідування хворих по шпиталях чи по домах. При кожній такій візиті уділювано й грошову допомогу.

Праця протягом звітного часу відбувалася в таких ділянках: 1. Опіка хворими й інвалідами: а) в шпиталях, б) в оселях Інвалідській і „Кобзарівці". 2. В бюрі Суспільної Опіки уділювали поради й інформації в справах соціяльного забезпечення і допомагали у виповнюванні різних анкет, в перекладі різних документів, головно в справі спадків і в укладанні тестаментів. При тому Суспільна Служба СУБ співпрацювала із британською Жіночою Організацією, Британською Радою Допомоги Утікачам, Національною Соціяльною Службою та іншими британськими харитативними організаціями. Бюро Суспільної Опіки СКБ кожного дня полагоджує багато різних справ особисто, кореспонденційно, а також телефонічно. Щодня бюро відвідує пересічно 15 осіб. Треба зазначити, що зразково наладнену працю Суспільна Опіка СУБ веде під проводом п. М. Захарчука. Поза Суспільною Опікою СУБ нескоординовано і в меншій мірі діють в допомоговій акції в Великобританії ще Об'єднання Українців Англії, Організація Жінок та ветеранська організація ОбВУ.

В Австралії українська громада має приблизно 40 тисяч осіб, зорганізованих в Союзі Українських Організацій Австралії. При СУОА діє Відділ Суспільної Опіки. Програму допомогової акції провадять референтури при Організаціях Українських Громад. Від початку поселення Суспільна Опіка СУОА допомагає нашим потребуючим в інших країнах. В біжучім році виконується такий плян допомоги: а) підтримка Школам Українознавства, стипендії для молоді в Бразилії і Европі, б) допомога УМСХ.

В Австрії живе коло 5.000 українців. Переважно старших віком хворих і нездатних до праці є понад 350 осіб, а дітей 250. Громада розбита взаємними непорозуміннями і недовір'ям.

В Бельгії живе до 5-ти тисяч наших поселенців. Старшим і хворим допомагають ЗУАДК, Католицький Допомоговий К о м і т ет, УМХС, школам Союз Українок Америки, на жаль, усе без порозуміння і координації.

У Франції живе коло 40 тисяч українців, в більшості незорганізованих. Матеріяльної допомоги вони не потребують, зате потрібна поміч школам українознавства та молодечим таборам і оселям.

Італія: невелика громада в Римі, кілька родин (кол. дивізійників) в Ріміні, яким треба допомагати, бо заробітків там немає.

В Німеччині перебуває до 25 тисяч залишенців, багато з них старших віком, непрацездатних, яким допомагають через УМХС Товариство „Самопоміч" в ЗСА, Суспільна Служба СУБ в Англії, Відділ Суспільної Опіки СУОА в Австралії. Дитячими садочками і „бабусями" опікується СУА. Є там понад 160 воєнних інвалідів, якими опікується Союз Українців Воєнних Інвалідів і частинно допомагають Суспільна Служба Комбатантів та інші комбатантські організації.

В Югославії є 50 тисяч українців. Під час Другої світової війни вони дуже потерпіли і, рятуючи життя, розбрелися по цілій країні. Духовенство намагає т ь с я розпорошених зібрати в більші скупчення, і їм потрібна поміч при влаштуванні. Зокрема дуже потерпіли українці під час відомого землетрусу в околиці Баня Лука в Боснії. Велику допомогу зорганізував для них ЗУАДК у 1970-71 рр., значно причинившись також до відбудови цієї околиці, зокрема села Дев'ятина, де побудував школу ім. Тараса Шевченка з українською викладовою мовою.

Англомовний „Мойсей" Івана Франка зданий до друку

Ню Йорк (НТШ) — Геніяльна поема Івана Франка „Мойсей" вже давно вимагала мистецького перекладу на англійську мову, щоб тим способом впровадити цю поему, як гідного репрезентанта української літератури, до всього англомовного світу. За цю справу взялось Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці, щоб цим виданням звеличати також ювілей сторіччя НТШ. Переклад виконала відома поетка Віра Річ. Щоб видання мало репрезентативний характер, замовлено до нього графічні ілюстрації у відомого артиста-графіка Мирослава Григорієва. Видання оздоблене заставками і кінцівками до кожної пісні поеми — разом 42 графічні ілюстрації. Вони представляють істотний зміст кожної пісні та зразки мистецтва сучасних Мойсеєві Палестинии і Єгипту. Крім того, кожна пісня має мистецький рисунок першої букви, якою починається дана пісня. В текст входять ще цілосторінкові великі ілюстрації — разом 7 ілюстрацій. Для цього видання вибрано також люксусовий папір та тверду обгортку в полотняній оправі.

Разом з „Мойсеєм" входять до цього видання ще інші, менші поеми Івана Франка та окремі його вірші. Передмова Кларенса Меннінга дає читачеві історичне тло діяльности Франка і характеристику його поетичної творчости. Проф. В. Лев дав біографічний нарис Франка.

Увесь цей збірник був готовий до друку ще літом минулого року. Але виявились труднощі з друкарнею в Америці, яка надрукувала б цей збірник у визначеному реченці ще у цьому ювілейному році НТШ. Українські друкарні в Америці, навантажені попередніми замовленнями, не могли піднятися цього завдання, інші друкарні не мали відповідного добору друкарських знаків. Тому то редакційна колегія цього збірника (проф. В. Лев, проф. М. Стахів) звернулися в цій справі до друкарні „Гармонія" в Торонті, Канада, де остаточно погоджено цю справу і ця друкарня зобов'язалася дати готовий наклад до кінця вересня 1973 р. Проф. Стахів відбув в цій справі поїздку до Торонта, де полагодив в Канадському митному уряді справу звільнення від мита пересланих до друку графічних ілюстрацій цього видання. Крім того, проф. М. Стахів полагодив і узгіднив з директором друкарні практичний добір зразків друку цього видання, відбитки ілюстрацій, їх розміри й інші технічні питання. Сталося це в днях 4 і 5 липня ц. р. Друкарня взялася негайно за працю і є всі дані, що це видання появиться в означеному реченці.

При тій нагоді годиться відмітити, що високі кошти цього видання покриває у великій мірі спадщина сл. п. Василя Тимчука з Лос Анджелесу, Кал., та дар пані Еви Сташків з Маямі, Флорида. В розмові з проф. Стахівом вони самі висловилися, щоб за їхні пожертви видати поеми Івана Франка для англомовного світу.

ДЕЩО ПРО УКРАЇНСЬКУ МАРНУ"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Автор „Української Марни" не розуміє, що прихильність урядів різних держав до націй, котрі прямують до незалежности, диктується не тим, чи вони „ліві" або „праві". Напрям їхньої політики виходить із своїх власних інтересів. Праві поляки (Роман Дмовський і його партія) були ворогами будь - якої незалежної України, і так само поставився зовсім не „лівий" Гітлер до народів, поневолених Москвою.

„Правий" прем'єр Франції в Першій світовій війні Клемансо був противником самостійности України і таку політику вели теж зовсім не „ліві" президенти Америки, що визнавали право на самовизначення тільки для поляків і фінів. Автор „Марни" вигадав якихось „лібералів і лівих інтелектуалів, інтелігентів" (що за слова? — П. Ф.), котрі мріють „про всесвітню наддержаву". Імен автор не називає, а шкода: бо ідею всесвітньої держави проповідував Ленін. Але автор „Марни" записав у большевики „лібералів і лівих інтелектуалів"... Чиста „капуста з горохом"!

Що за відважний автор з „Української Марни"? Він гордо заявляє: Чи нам не страшна примара так званої ізоляції!.. тобто, — йому байдуже, як доставляться до українського руху за визволення політичні сили сучасного світу.

Тільки сліпий не бачить, як, в несприятливих міжнародних умовах від Другої світової війни втратили самостійність Естонія, Латвія, Литва і як під „опіку" Москви попали країни - сателіти між Балтицьким та Чорним морями. Ці країни віддали Москві „праві" політики — Черчілл і Рузвельт. Але автор „Марни" вважає, що йому „море по коліна", хоч усі поневолені народи Сходу Европи розуміють: для успіху в боротьбі за волю не самі внутрішні сили народу рішають, а потрібна теж прихильна цьому рухові міжнародна ситуація („кон'юнктура"). Саме ізоляція, котра „не страшна" авторові „Української Марни", була одною з головних причин поразки нашої боротьби за державність 1917 - 1920 рр. Наша Армія була знищена тифом 1919 року, бо через ізоляцію ми не могли дістати навіть ліків для боротьби з епідемією. А про зброю — нічого й казати: Уряди держав Антанти, де стояли на чолі „праві", заборонили транспорт зброї в Україну в 1919 році. Однак автор „Марни" чоловік відважний, він нічого не боїться... Він, очевидно збирається боротися за незалежність не „тесаками", а „кулаками", як співали запорожці після руїни Січі московським військом 1775 року. Чи „ізоляція" може нам гарантувати успіх?

„Терпи козаче отаманом будеш"

Д-р Петро Володимир Козіцький доповнив лави українських лікарів, одержавши докторат із медицини даний Медичною Школою в Чикаго, Іллиной, в червні цього року. Він є сином п-ва Володимира і Анни Козіцьких. Петро народився у таборі Еллевангені — Західня Німеччина. Володимир Козіцький є відомий український підприємець і громадський діяч на терені Йонкерс, Ню Йорк, а також окружний організатор УНСоюзу.

У 1965 р. Петро Козіцький закінчив одну із кращих приватних шкіл Ню Йорку: „Моунт Сейнт Майкел Академі", а в 1969 р. він закінчив передмедичні студії в Ню Йорк Юніверситі, де був одним із найкращих студентів.

Через „брак місця" в американських медичних школах, Петро, ще цього самого року вступив до медичної школи при Автономному університеті Гвадалагари в Мехіко (Universidad Autonoma de Guadalajara).

Хоч медичні виклади на університеті Гвадалагари ведуться за програмою і вимогами американських медичних шкіл то вони ведуться еспанською мовою. Не зважаючи на додаткові труднощі, Петро Козіцький, був одним із двох студентів на цілу школу, що здали іспити вимагані Американською Медичною Асоціяцією і другі іспити вимагані американським урядом (такі іспити можна здавати після двох літ студій). Після іспитів він дістав кілька запрошень на студії із американських медичних шкіл. Петро вибрав „Чикаго Медікал скул".

Під час студій в гайскулі і на університеті, Петро, брав завжди активну участь в українських молодечих організаціях. Головно він був завжди примірним членом СУМА в Ню Йорку і в Йонкерсі та заангажованой в танцювальний і спортовий ділянках. Також, Петро здав матуру в Школі Українознавства в Йонкерсі, Ню Йорк. Його два молодші брати: Орест і Роман ідуть тими самими слідами.

Із початком медичних сту-

Д-р Петро Козіцький

дій, Петро Козіцький, одружився із тодішньою студенткою Манор Джуньор коледжу у Філядельфії, Лілею Донець, активною членкою Пласту і абсольвенткою Нашої Української Школи. — У Гвадалагара, Мехіко, прийшла їм на світ дочка, Ляля.

Ліля Донець - Козіцька, була доброю асистенткою під час Петрових студій, бо вона роджена в Сан Паульо, Бразилія і знаменито володіє еспанською і португальською мовами.

Сьогодні п-во Козіцькі, живуть у Філядельфії. Пані Ліля Козіцька продовжує свої студії в коледжі, а маленька Ляля вже дуже добре засвоїла початки української мови.

Д-р Петро Козіцький є членом Українського Лікарського Товариства Північної Америки, а вся родина є членами Українського Народного Союзу. Внутрішню медичну практику по ділянці загальної хірургії він проходить у лічниці при Темпль університеті у Філядельфії, а так звану резиденційну практику проходитиме по ділянці ортопедичної хірургії.

Старе козацьке прислів'я: „Терпи козаче — отаманом будеш" стало мотто нелегких студій д-ра Петра Козіцького, і це мотто студіююча українська молодь повинна собі взяти за приклад.

Богдан Тодорів

ІСПОВІДНИКА ВІРИ — ВЛАДИКУ ВАСИЛЯ ВЕЛИЧКОВСЬКОГО ПОХОРОНЕНО У ВІННІПЕГУ ПРИ МАСОВІЙ УЧАСТІ ДУХОВЕНСТВА Й ВІРНИХ

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

сиљ Куцнір, о. митр. Дмитро Шевчук, о. митр. Роман Дублянський, о. митр. Йосиф Пуляк, о. крил. Семен Іжик, о. декан Богдан Володимир із ЗСА, о. Іван Сиротинський з Торонта, о. крил. д-р Степан Кнап з Міннеаполісу та о. Мар'ян Бутринський з Чикаго. Дияконували: о. Іван Шолдак і о. Михайло Бувчок. Головним церемоніярем був о. Дмитро Библів, ЧНІ, і його помічниками диякон Ярослав Радкевич та о. Роман Закревський. Після євангелії проповідь виголосив Митрополит кир Максим на тему: „Чим для нас, для нашої Церкви і для українського народу є Ісповідник Віри, Єпископ Величковський?". У своїй проповіді Владика Митрополит ствердив, що сл. п. Владика Василь Величковський був священиком, святцем, патріотом, сибірським засланцем, скромним монахом редемптористів і єпископом підпільної Української Католицької Церкви в Україні.

Прийнявши таємно єпископські свячення, був суджений совєтським режимом і караюся по концтаборах і тюрмах. Митрополит Максим попрощав Покійного Владику від всіх Владик і священиків у діяспорі сущих і в катакомбах діючих, від каторжників Воркути і в'язнів Донбасу і від всіх українців на рідних землях і в розсіянні. Проповідь англійською мовою про страдницький шлях Покійного виголосив Владика Ярослав Габро із Чикаго. Відбулися похорони Владики Василя Величковського на цвинтарі Всіх Святих у Вінніпегу біля символічної могили Борців за Волю України. Владики відслужили останню панахиду, Митрополит Кир Максим запечатав гріб і на домовину впали грудки хоч і не рідної, але вільної канадської землі.

Спільний обід для Владик, духовенства, родини представників уряду, організацій та Лицарів Колюмба відбувся в церковній залі св. Йосифа, себто в Отців Редемптористів. З представників уряду міста, організацій були: міністер освіти Богдан Ганущак, сенатор Павло Юзик, мейор Стефан Джюба і радний Слав Ребчук, д-р П. Кондра, президент КУК, д-р Жуковський репрезентував УККА, мгр І. ван Геврик репрезентант УНСоюзу, Євген Черевик репрезентував Лицарів Колюмба ім. св. Йосафата, Михайло Вороб'й, президент Централі, репрезентував всі українські католицькі організації, Степан Корбутяк від Пласту, Дмитро Миколюк від б. Січових Стрільців.

Після обіду слово подяки в імені Отців Редемптористів висловив о. Протоігумен д-р Михайло Гринчишин, ЧНІ. Зокрема дякував Митрополиті кир Максимові, родині, всім Владикам, представникам уряду, міста, організацій, панові Томі Кропо з Похоронного Заведення панам за приготування обіду і гостини, всім священикам, хорові св. Покрови, Лицарям Колюмба та всім учасникам похоронних відправ.

В імені численної ближчої і дальшої родини сл. п. Владики Величковського дякував вуйко Покійного Владики Всв. о. Павло Теодорович з Трой, ЗСА.

Кінцеве слово виголосив Митрополит кир Максим, у якому окрему і спеціяльну подяку висловив Єпископові кир Іванові Прашкові з Австралії за прибуття на похорон, підкреслюючи тим солідарність Владик нашої Помісної Церкви. Дякував Митрополит сенаторові Павлові Юзикові за участь у похороні, а зокрема про те, що сен. Юзик вистарався в Уряді в Оттаві „статус емігранта" для Владики Величковського. Щиро дякував Митрополит президентові КУК д-рові П. Кондрі за репрезентацію від українських організацій та просив передати щиру подяку Єпископові Борисові, який репрезентував на похороні Українську Греко - Православну Церкву в Канаді, та професорові Д. Лучакові, голові Консисторії, який був на похороні, та прислав лист співчуття. Дякував французькому Архиєпископові Маврикієві Боду зі Ст. Боніфас і монс. Мекенері, представникові Кардинала Флейка та всім нашим Владикам, священикам, сестрам, мирянам, хорові св. Покрови та всім вірним, що гідно і достойно віддали останню прислугу великому Синові України, Ісповідникові Віри Владиці Василеві Величковському.

(о. І. С.)

Доповідь п-і Марії Бек в Боффало

На запрошення Т-ва Прихильників УНРади, 9 червня ц. р. до Боффало прибула пані Марія Бек — заступниця голови Виконного Органу та завідуюча Ресортом Зовнішніх зв'язків УНРади. Пані Марія Бек відбула, і на Українській Радіопрограмі В. Шарвана, і в телевізії інтерв'ю. На виступ її в радіо відгукнулась кореспондентка „Кур'єр експрес", Марія Мек Морров окремою статтею.

10-го червня в залі української православної громади, при участі священиків, представників різних політичних партій і угруповань, гостей з Канади і Рочестеру пані Марія Бек доповідала на тему: „Міжнародна ситуація та перспективи національно-визвольної боротьби поневолених Москвою народів". При вході доповідачки на залу, представники місцевого Т-ва Прихильників УНРади і представниці СУА ім. Марії Бек вручили гості китицю троянд, а приявні повставши, вітали її гучними оплесками. Вислухавши доповідь, присутні включилися в дискусію, виявивши признання і подяку прелегентці.

Відспіванням національного гимну закінчено офіційну частину. Відтак, на честь гості відбулося прийняття.

В. Длюба

„Літаючі привітальники" по літніх оселях

Гантер, Н. Й. — В суботу, 7-го липня, на празник св. Івана Хрестителя, прилетіли сюди гелікоптером представники Української Студентської Громади в Ню Йорку: д-р Юрій Савицький, Марія Цимбаліста, В. Коханський і М. Ререх. Після Служби Божої д-р Ю. Савицький привітав місцевих провідників від УСГромади, гратулюючи їм за дотеперішні успіхи, за розбудову наших літніх осель, що з кожним роком зростають як центри українського життя, як місця зустрічі вільні багатьох українців, старших і молодших. Цього дня ця делегація мала відвідати: Союзівку, Українське Село у Глен Спей і Сумівську Оселю в Елленвіллі. Українські церкви й каплиці, домівки, табори молоді й курси українознавства в цих оселях підтвердив д-р Ю Савицький — відіграють визначну ролю в затриманні української ідентичности. Управа УСГ вітає діячів цих українських літніх осель за їхню важку працю, патріотизм і передбачливість. Українська Студентська Громада в Ню Йорку заснована для суспільно - національної праці для української спільноти. Вона має такі групи: студентську, абсольвентів (алюмнів), компютерську та видавничу — видає студентський журнал „Нові Напрямні". Компютерська група допомагає багатьом українським організаціям. Ми прилетіли сюди гелікоптером, щоб символічно доказати, нашу готовість використовувати новітні методи для підтримки українсьої справи. Рівночасно УСГромада закликає до співпраці й помочі у здійснюванні наших спільних цілей і вітає з вашими великими зусиллями для української спільноти.

І. Дурбак

ДО ІЗРАЇЛЮ ПРИБУВ СОВЄТСЬКИЙ ЖИД — вчерашній Д. Сегаль разом із дружиною Оленою, яка є внучкою совєтського новеліста Алексея Толстого. Д. Сегаль за професією є філологом і антропологом інтернаціональної слави. Батько дружини Сегаля Д. Толстой написав лист до уряду СССР з пропозицією, щоб уряд не дозволив на виїзд з СССР членам видатних совєтських родин.

Відбулися багатолюдні похорони бл.п. о. Юрія Гнатишака

Піттсфілд, Масс. — в четвер 12-го липня ц. р. на 73-му році ненадійно упокоївся в Бозі царох піттсфілдської парафії бл. п. о. Юрій Гнатишак, який ще тому місяць втратив свою доньку — Софію і внука Юрія Ліпщинських. Покійний осиротив дружину Ольгу, сина Ореста в Україні, двох братів в Україні — Ярослава і Богдана, зятя Ярослава Ліщинського і внуків Любов і Євгена Ліщинських та ближчу і дальшу родину в ЗСА і в Україні.

Бл. п. о. Юрій Гнатишак народжений в Коневі в Україні, був довголітнім пароком в Дидьовій на Бойківщині. В повоєнних часах душпастирював в таборі для переселенців в Лексенфелді, Зальцбургу і був катехитом гімназії в Зальцбургу. Після переїзду до Америки душпастирював в Ст. Джансвіллі, Літлл Фоллс, Рочестері і останньо в Піттсфілді. Священичі заупокійні відправи відбувалися від п'ятниці 13-го липня, а в неділю 15-го липня по Службі Божій перевезено з дому тлінні останки до церкви св. Івана Хрестителя, де відправлено панахиду. Цього ж дня увечері відбувалися далі заупокійні відправи о 7-ій год. вечора за усіми ритуалами і традиціями українського обряду. В понеділок о год. 10-ій Заупокійну Службу Божу за душу Покійного в церкві св. Івана Хрестителя, відправив Єпископ Йосиф Шмондюк в асисті численних довколишніх священиків і тих, що поприїздили із найдальших закутин ЗСА і Канади. На Службі Божій були приявні й представники латинського клиру із Піттсфілду і околиць. Проповідь виголосив Єпископ Йосиф Шмондюк, і о. декан Володимир Андрушків. Після панахиди під церквою св. Івана Хрестителя в залі, яку відбудував бл. п. о. Юрій Гнатишак із своїми ревними парохіянами, відбулися поминки. „Наш покійний священик ніколи нікого не змушував нічого робити, тільки делікатно звик казати: Це придалося б зробити . . ." і ми слухали — висловлювалися про Покійного його парафіяни. Відтак численний гурт священиків, родина, приятелі і знайомі в похоронній автокаді супроводили Покійного аж до цвинтаря св. Миколая в Амстердамі. Промову на цвинтарі виголосив проф. Любомир Курилко в імені учнів гімназії в Зальцбургу, де колись душпастирював бл. п. о. Юрій Гнатишак. „Все те наше надбання, яке ми привезли із собою до Америки: і патріотизм, і релігійність, і участь в громадській праці — це все заслуга нашого Покійного вчителя о. Юрія Гнатишака" — казав промовець.

У похоронах взяли участь, крім Владики, священиків і родини, сотні парафіян, мовлінних учнів та приятелів і знайомих Покійного.

ДОСІ ЗІБРАНО ПОНАД 3 МЛН. ДОЛЯРІВ на Фонд збереження Буддистського центру Боробудур в Індонезії. Збірку фонду започатковано з ініціятиви ЮНЕСКО.

Філядельфійський Відділ ОУА „Самопоміч" відбув Річні Збори

15-го квітня ц. р. у залі церкви Христа Царя у Філядельфії, відбулися збори членів Відділу ОУА „Самопоміч" у Філядельфії, Па.

Збори відкрив голова Відділу Петро Генґало, вітаючи присутніх, а зокрема представників Централі, голову Степана Спринського і організаційного референта Михайла Ковальчина, ствердивши, що збори відбуваються після вимог статуту. По молитві вшановано померлих членів повстанням з місць і однохвилинною мовчанкою, яких голова відчитав поіменно. Відтак він подав порядок нарад, який прийнято з доповненням точки, слова представника Централі. До Президії обрано одноголосно: голова Степан Спринський, заступник інж. Іван Куземський, — голова місцевої Кредитової Кооперативи, секретар Роман Беднарський, почесний член Михайло Ковальчин, який був делеґатом Головної Управи на ці збори.

По виборі Верифікаційної і Номінаційної комісій, вислухано звіти Управи Відділу, а саме: голови П. Генґала, секретаря Т. Грицева, касира І. Шарана, референта Суспільної Опіки О. Петровича, культурно-освітнього референта І. Криха, голови Контрольної комісії інж. М. Карамана, з яких присутні довідалися, що Управа у діловому році проробила поважну працю, у суспільно допомоговій акції, переводячи збірку потребуючим в сумі понад 1.300. дол., і переславши всю зібрану суму та висилки пакунків до Централі; відносно культурно освітньої ділянки, влаштовувано „живі газети" з доповідями на різні актуальні теми, теж відбуто дуже успішний 25-літній Ювілей Відділу, якого головою був д-р Володимир Пушкар, а заступником та тостмайстром д-р Микола Ценко. Управа Відділу брала активну участь у загальногромадському житті, а зокрема УККА, ЗУАДК-у і інших. Управа виконала всі зобов'язання, передбачені статутом, відносно Централі і була з нею у постійному контакті.

М. Ковальчин, як делеґат Централі, передав привіт і побажання успіхів від Головної Управи і попросив до слова голову Степана Спринського. На той час провід зборами перебрав заступник інж. Іван Куземський.

С. Спринський у слові, підкреслив те, що Відділ, який завдяки, кільком людям, доброї волі, з однієї і другої сторони, поборов хвилеву кризу і тепер займає місце між найкращими Відділами, як це й було протягом довгих років від початку заснування у системі ОУА „Самопоміч". На тлі світових подій і ситуації в нашому громадському житті і на підставі 25-літньої діяльности, насвітлив вагу і значення ОУА „Самопоміч" на майбутнє. Подаючи аргументи, унаглянднив, що ОУА „Самопоміч", сповняючи свої широкі статутові завдання в добро потребуючого брата у різних країнах поселення і на терені Америки, виконує велику роботу під аспектом релігійним і національним і тим самим роля її і розвій по наших Церквах, Братських Союзах і наукових Установах, в українському житті, є дуже важливі. Тому до співпраці в рядах ОУА „Самопоміч", повинні включитися всі без огляду на віровизнання і політичні переконання, зокрема молодь.

Опісля у дискусії забирали слово: М. Тимків, О. Петрович, І. Струк, М. Дякун, М. Ковальчин, О. Кусень, Т. Гриців, інж. І. Куземський і інші, в якій підкреслювано, що СУА „Самопоміч" провадить дуже поважну працю, обговорено справу членства і вплати вкладок, інформування чужинців про Україну, про потребу оснування Відділів ОУА „Самопоміч" по всіх українських скупченнях, про орган „Наш Світ", про посилення суспільно допомогової акції, а зокрема збірки для потребуючих і систему її переводження, та про культурно-освітню працю і т.п. Відповіді і пояснення давали: голова Відділу П. Генґало, касир Іван Шаран, культурно-освітній референт І. Крих і представники Головної Управи С. Спринський і М. Ковальчин.

По вислуханні звіту голови Верифікаційної комісії І. Шарана, яка ствердила скількість присутніх управнених до голосування членів та правильність списаного протоколу з попередніх зборів, голова Контрольної комісії інж. М. Караман, поставив внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі, підтримав М. Тимків, який приявні прийняли одноголосно.

Голова Номінаційної комісії М. Ковальчин подав листу, пропонованих кандидатів до нової Управи Відділу, а саме: Іван Крих голова, якого вибрано окремо, так як це передбачає статут, одноголосно. Члени Управи: Володимир Рудавський заступник голови, Мирон Баранецький секретар, Іван Шаран касир, проф. Олександер Татомир пресовий референт, Петро Ткач референт Суспільної Опіки, Орест Борис референт молоді й культурно-освітній, Михайло Дякун заступник референта Суспільної Опіки. Члени Управи: Юрій Лозовський, Іван Бабяк, Лев Галас і два представники Кредитової Кооперативи.

Контрольна комісія: Петро Генґало голова, інж. Михайло Караман секретар, Михайло Ковальчин заступник голови. Товариський суд: д-р Богдан Гнатюк голова, д-р М. Диміцький секретар, д-р В. Бачинський заступник голови. Усіх вибрано одноголосно.

Інж. Михайло Нич передав привіт і побажання від Відділу УККА, інж. Іван Куземський від Кредитової Кооперативи, заявляючи якнайтіснішу співпрацю з Управою. Нововибраний голова Іван Крих, подякував в імені нової Управи, за довір'я і запевнив, що Управа докладе всіх зусиль, щоб провести якнайкращу працю, просив тільки допомоги членів, водночас подякувавши Президії за ділове переведення зборів.

Закриваючи збори предсідник Степан Спринський, від Централі побажав успішної праці нововибраній Управі, подякувавши присутнім за участь. Молитву провів заступник предсідника інж. Іван Куземський.

М. Б.

ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА МАЄ СВОЮ ВЛАСНУ „ВОТЕРҐЕЙТСЬКУ АФЕРУ", що стосується підкупства послів, а також „купівлі" голосів серед інших партій Соціял - Демократичною Партією, яка є при владі. В цій справі почалося слідство, що його веде парляментарна комісія. Головною особою німецької афери є кол. посол Юліюс Штайнер. Слідство триватиме до кінця ц. р.

ПОВІДОМЛЕННЯ Адміністрації „Свободи"

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСІ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПООДИНОКІ ОСОБИ,

що Адміністрація не буде поміщувати жадних оголошень

ЯКЩО ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ

Окремих листів в тій справі не будеться висилувати.

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИХАЙЛИНА КОЦЮК, членка УНС Відд. 324 Т-ва Мир в Філядельфії, померла 17-го травня 1973 р. на 107-му році життя. Покійна народилася в Філядельфії. Стала членкою УНСоюзу в 1926 році. Полишила в смутку мужа і сина з внуками. Похорон відбувся 22 травня на цвинтарі Еріал, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар Відділу

АНАСТАСІЯ САНДЕЛЬСЬКА, членка УНС Відд. 80 Т-ва ім. Івана Франка в Калюмет Сіті, Ілліной, померла 10 травня 1973 р. на 54-му році життя. Покійна народилася в Калюмет Сіті. Стала членкою УНСоюзу в 1938 р. Полишила в смутку двох синів і одну дочку. Похорон відбувся 14 травня на цвинтарі Голі Кросс в Калюмет Сити, Ілліной.

Вічна Їй Пам'ять!

Микола Сеник, секретар

АЛЕКСАНДЕР ВОВК, член УНС Відд. 346 Т-ва Львів, в Клівленд, помер на 49-му році життя. Покійний народився в Медика, Перемишль Україна. Став членом УНСоюзу в 1961 році. Полишив в смутку дружину Ольгу, дочку Ліду, сина Ярослава. Похорон відбувся 23 травня на цвинтарі св. Петра і Павла в Клівленді.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Глоговський, секретар

ТЕОДОЗІЙ КАСЬКІВ, член УНСоюзу Відд. 133 Т-ва ім. Богдана Хмельницького, помер 25 квітня 1973 р. на 95-му році життя. Став членом УНсоюзу в 1903 році. Полишив в смутку дві дочки і 1 сина. Похорон відбувся на цвинтарі Еверґрін, в Елізабет.

Вічна Йому Пам'ять!

Ярослав Леськів, секретар.

АННА СКУРНЯК, членка УНСоюзу Відд. 116 Т-ва Вільні Козаки в Трентоні, померла 6 червня 1973 р. на 66-му році життя. Покійна народилася в Сколє. Стала членкою УНСоюзу в 1939 році. Полишила в смутку чоловіка Михайла й дочку. Похорон відбувся 7 червня на цвинтарі Св. Хреста в Трентоні.

Вічна Їй Пам'ять!

С. Шилкевич, секр. Відд.

КИРИЛО КРУК, член УНС Відд. 367 Т-ва Запорозька Січ в Рочестері, Н. Й., помер 15 червня 1973 р. на 82-му році життя. Покійний народився в Томців, Львів. Зах. Україна. Став членом УНСоюзу в 1917 році. Полишив в смутку синів Михайла й Володимира, внуків Михайла, Стефана і Валтера. Похорон відбувся 18 червня на цвинтарі Holy Sepulchre в Рочестері, Н.Й.

Василь Попович, секретар

ВАСИЛЬ ТРУХ, член УНСоюзу Відд. 245 Т-ва Запорозька Січ в Трентоні, Н. Дж., помер 17 червня 1973 р. на 81-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1939 році. Полишив в смутку дружину Софію, чотирьох синів, шість дочок, 24 внуків і 5 правнуків. Похорон відбувся 20 червня на цвинтарі Української Православної Церкви в Трентоні.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Мартиненко, секр.

ВАСИЛЬ САЛАБУН, секретар і член Відд. 76, Т-ва св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., помер по довгій недузі на 69-му році життя. Покійний народився в Зах. Україні. Став членом УНСоюзу в 1930 році. Полишив в смутку дружину Марію, синів Володимира і Йосифа, дочку Анну і п'ять внуків. Похорон відбувся 13-го червня 1973 р. на цвинтарі Еверґрін в Гілсайд, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Мирослав Демчук. секр.

ЮРІЙ БОГОСЛАВЕЦЬ, член УНС Відд.172 Т-ва ім. Івана Франка у Виппані, Н. Дж. помер 8 червня 1973 р. на 67-му році життя. Став членом УНСоюзу в 1965 році. Полишив в смутку дружину Стефу, синів Богдана і Степана, невістки і двох внуків. Похорон відбувся на цвинтарі укр. православної церкви в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Осадчук секр.

ІВАН СТЕЧИШИН, член УНСоюзу Відд.448 Т-ва Самопоміч в Монтреал, помер 30 березня 1973 р. на 68-ому році життя. Покійний народився в селі Глещава, пов. Теребовля. Став членом УНСоюзу в 1960 році. Полишив в смутку дружину Марію, дочку Евгенію і сина Михайла та два внуки. Похорон відбувся 3-го квітня на цвинтарі Cote des Neiges, Montreal.

М. Перейма, секр. Відд.

ТЕОДОР МАТВІЙЧУК, член УНС Відд. 374 Т-ва ім. М. Грушевського в Бостоні, помер 8 травня 1973 р. на 60-му році життя. Покійний народився в м. Осердів, пов. Сокаль, Україна. Став членом УНСоюзу в 1952 році. Полишив в смутку дружину Явдокію, сина Василя. Похорон відбувся на цвинтарі в Моунт Гопе, в Бостоні.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Федорев, секр. Відд.

НАТАЛЯ КОМФОНІК, членка УНС Відд. 241 ім. Івана Франка в Вунсакет, Р. Айл., померла 31-го травня 1973 р. на 79-му році життя. Покійна народилася в м. Товсте, повіт Скалат, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1933 р. Полишила в смутку трьох синів Франка, Антона і Івана, дочку Анну та 6-ро внуків і 8-ро правнуків. Похорон відбувся 4 червня ц.р. на цвинтарі св. Михайла в Блекстоні, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретарка Відд. 241-го

170-ий ВІДДІЛ УНСОЮЗУ, Т-ВО „СІЧ" В ДЖЕРЗІ СИТІ

відбуде

в п'ятницю, 20 липня 1973, год. 7 веч.

в приміщенні УНДому при Фліт та Овкленд вулицях.

НАДЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

На порядку нарад вибір секретаря Відділу з огляду на резиґнацію теперішнього секретаря Дмитра Дидика, який виїжджає на постійно з Джерзі Сіті.

В нарадах візьме участь асистент керівника організаційного відділу Степан Гаврищ.

ЗА УРЯД ВІДДІЛУ:

Осип Зубрицький — Стефан Микитюк — Дмитро Дидик

Повідомлення Адміністрації

З уваги на те, що в днях від 30 липня до 5 серпня „Свобода" НЕ БУДЕ ПОЯВЛЯТИСЯ — проситься всіх, хто мав би на цей час якісь оголошення, надіслати їх до публікації перед тією однотижневою перервою.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА"

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ за культурні імпрези (академії, посмертні згадки, розшуки, подяки) — $2.00

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ за приватні концерти, бизнесові оголошення (забави, фестини, пікніки, бенкети, банки, продаж домів і т. д.) — $3.00

ОГОЛОШЕННЯ ЧЕРЕЗ 8 ШПАЛЬТ (ціла сторінка) по — $3.00 за інч за кожного рода оголошення.

ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на одну шпальту — $4.75

ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на дві шпальти — $6.50

ОГОЛОШЕННЯ НА ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО (2 ДНІ ПЕРЕД ПОЯВОЮ) ПРИЙМАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ ДО 12-ої ГОДИНИ ДНЯ.

ПОВІДОМЛЯЄТЬСЯ всі організації, установи і поодинокі особи, які довгують за оголошення, що адміністрація буде змушена відкинути чергове оголошення, доки не будуть вирівняні попередні рахунки.

ТАРЗАН, Ч. 6965 Меду перестерігає Тарзана

WE SORRY YOU LEAVE US, TARZAN!

E-YA, TARZAN! SORRY-SORRY!

I LIVE LONG TIME, SEE MANY THINGS, TARZAN! WHAT I SAY IS TRUE -- EVIL MEN MAKE AFRICA NOT LIKE DAYS GONE BY! GOOD MEN NOT SAFE NOW! BE CAREFUL, FRIEND TARZAN!

IN THIS VILLAGE I HAVE MANY BROTHERS! I WILL WALK CAREFULLY, FRIEND MEDU... SO I MAY ONE DAY RETURN TO THE VILLAGE OF THE MEDICINE MEN.

Нам жалко, що ти залишаєш нас, Тарзане!

Егеж, Тарзане! Жалко-жалко!

Я вже прожив довгий час і бачив багато речей, Тарзане! Що я кажу є правдою... Злі люди перетворюють Африку в цілком інакшу ніж вона була в минулому! Для добрих людей тепер небезпечно! Бережися, друже Тарзане!

В цій оселі я маю багато братів! Я буду обережним, щоб колись знову змогти повернутися до оселі лікуючих мужів.